

Szücs Katalin

Gyermekversek felnőtteknek

manótánc

nyár derekán hűs hajnalban
őznyom partján falevélen
három manó egy ültében
tapsikol már örömeben

ködruhájukról lerázzák
a nedves párafoltokat
szélre kapnak a bozótból
s huss, már ellovagoltanak

homok fölött merre néznek
nagy zöld tenger inda-hosszan
s csábos labdák kerekdeden
bújnak meg az árnyékokban

körtáncot jár apró talpuk
a legelső dinnye körül
szaporázzák dobbant lábuk
és a gyümölcs ketté-pördül

ízes illat árad terjed
zamatos lé csordul csöppen
ugrálnak és tülekednek
éhes népség vad körökben

úsznak és toccsannak nagyot
hancúroznak pancsolnak
s ha megunják – dinnyehéjon
száritkoznak naphosszat

- de még nem unták meg!- usgyí!

áll a bál

domb
hajlatán
égbe
érő
öles
kérges
fák
alatt

zúgó patak vize vár

kavicsokat mos az ár

van mi kerek
van mi tompa
van mi közöttük szögletes
vizes-szürke
szivacs-fehér
hold-opál
parányi
és
vízeres

időt
regél
érintése
bánatomra
kövek
hangján
muzsikál

úgy tűnik
hogy kővilágban
virradatig
áll a bál

dublini est

szárnyat terjeszt a csend
Dublin városára
bársonysötét égen
gomolyog a pára
itt-ott leülepszik
egy-egy fenyőfára

Liffey folyó hídján
zöld sziporka lobban
néhány légbe pattan
más meg nézd csak hol van

folyó mederből feketén
mentaöntet ízű töltet
selymes testét ehethném
keserű és édes
ha szájamba vehethném
íze oly negédes!